

Betekenis kleuren

Groen: de tekst van de les

Geel: de teksten uit de cursus die extra aanvulling geven

Geen kleur: toelichting van Jan

les 9. Ik zie niets zoals het nu is

Dit idee volgt zonneklaar uit de twee voorgaande. ('Ik zie alleen het verleden', 'Mijn denkgeest is voortdurend bezig met voorbije gedachten')² Maar terwijl je dit misschien verstandelijk kunt aanvaarden, is het onwaarschijnlijk dat het nu al iets voor jou betekent. ³Begrip is op dit ogenblik echter niet noodzakelijk. ⁴In feite is de erkenning dat je iets niet begrijpt een eerste vereiste voor het ongedaan maken van je onware ideeën. ⁵In deze oefeningen gaat het om beoefening, niet om begrip. ⁶Je hoeft niet te oefenen wat je al begrijpt. ⁷Het zou inderdaad onlogisch zijn aan te sturen op begrip en tevens aan te nemen dat je het al bezit.

Zoals we zagen in de vorige lessen zijn herinneringen en alle toekomst-ideeën niet anders dan verhalen die berusten op aannames dus moeten ze wel onwerkelijk zijn. Die onware gedachten verschijnen slechts *tijdelijk* in onze onpersoonlijke *Kennendheid*, het Eeuwige NU ook wel het Heilig Ogenblik genoemd. Het gaat er niet om dat je dit begrijpt want **Begrip is op dit ogenblik echter niet noodzakelijk.** Het idee van het oordeel-loze draagmoederschap waarin je al thuis bent in de denkgeest van God, kan en hoeft ook niet in één keer herkend of begrepen te worden. **4In feite is de erkenning dat je iets niet begrijpt een eerste vereiste voor het ongedaan maken van je onware ideeën.** ⁵In deze oefeningen gaat het om beoefening, niet om begrip. En zelfs nadat je de waarheid over je ware natuur hebt mogen inzien moet je nog leren dit inzicht in het dagelijkse leven tijdens alle interacties 'vast' te houden zonder het verleden nog langer te geloven als waar.

T16.VII.7. Een tijdlang probeer je wellicht illusies in het heilig ogenblik binnen te brengen om te beletten dat jij je volledig bewust wordt van het complete verschil - in alle opzichten - tussen jouw ervaring van de waarheid en van illusie. ²Toch zul je dit niet lang proberen. ³In het heilig ogenblik zal de macht van de Heilige Geest zegevieren, omdat jij je met Hem verbonden hebt. ⁴De illusies die je met je meebrengt zullen jouw ervaring van Hem een poosje verzwakken, en je verhinderen die ervaring in je denkgeest te bewaren. ⁵Het heilig ogenblik is echter eeuwig, en jouw illusies over tijd zullen het tijdeloze niet beletten te zijn wat het is, noch jou ervan weerhouden dat te ervaren zoals het is.

Je hoeft niks speciaals te doen, te laten of te weten. De erkenning dat je als pop *niets weet* en *open te staan* voor hulp is genoeg. In feite **is dit** bereidheid de Verzoening te aanvaarden. Zoek de opening tussen twee gedachten want die moet er zijn anders had je één lange gedachte. Daar in die onzichtbare opening moet het vreugdevolle *eeuwige heden* liggen, wat we **zijn** en zoeken maar gedissocieerd hebben.

Je gedachten hebben deze stille *ingrand* nodig om gekend te worden, niet andersom. Door hier notie van te nemen en gesteund door de HG te leren deze opening in de aandacht te houden vind je de deur naar het schouwen vanuit ons tegenwoordigheid-Zijn zelf.

Deze ontvankelijke houding is als een soort luisteren maar dan inwaarts gericht naar je *eigenste eigen*, het ene Kennen-Zijn van het eeuwige heden wat je deelt met God en heel het Zoonschap. Het is als een soort fluistering, de Stem van God, die jou onophoudelijk bevestigt dat je al thuis in God bent. Dit is wat ik bedoel met *suizen*, het heeft dus niks te maken met intellectueel begrijpen. Het ware begrijpen dat geen woorden nodig heeft vloeit hier juist uit voort.

Om het *suizen* te illustreren, hieronder een stukje tekst uit *'Het boek des levens van Martin Kojc blz 82.* Het is een soort stilte-meditatie waarbij je je eerst voorstelt dat je op een stille plek bent, bijvoorbeeld in de natuur.

Alles is stilte..diepe rust..volkomen rustig.. ik ben al(!)een in deze oneindige rust en stilte..het is volmaakt stil.... Denk aan deze woorden tot jij deze stilte geheel en al beleefd . **W at nu komt, is een toestand van oneindige rust en stilte.**

Gij hebt alles om u heen vergeten, ook dat rustige stille oord zal uit uw gezichtsveld verdwijnen. Gij zijt u slechts bewust, dat er rust en stilte is.

Daar gij de ogen gesloten houdt, waant gij u in een onbegrensde lege stille ruimte.

Gij hoort slechts een geheimzinnig gezoem en gegons...

Gij hebt de hoogste graad van stilte bereikt.

Dit is een zelfstudie cursus in leren zien dat we **'thuis' zijn** en niet een cursus om nog naar dat 'thuis' toe te moeten gaan. Realisatie is het wonder van het mogen inzien dat je *zelf bent* wat je zoekt.

Les 251 4. (Wat is zonde) Zintuiglijk waarnemen is niet kennen. En de waarheid kan alleen met kennis (Kennendheid-Zijn) zijn gevuld, en met niets anders. Het lichaam is het instrument dat de denkgeest gemaakt heeft in zijn pogingen zichzelf te misleiden.

De Cursus leert je onderscheid te maken tussen *pijn*-gedachten en *ware geluk*-gedachten. Het is het afleren van geloof in het intellect, het verleden/toekomst ofwel ego-denken. Al het zoeken naar dat 'thuis' vanuit je *pop-zijn* is gedoemd te mislukken want als marionet in het egoscript kan je zelf niets werkelijk doen of laten ook al *lijkt* dat wel zo. Het is een onmogelijke, uitzichtloze en moeizame omweg want je volgt niet anders dan een door de droommaker (wijzelf als Zoon) 'geschreven script' die in een deel van onze denkgeest fantasieën op droomfiguren aan het uitspelen is.

Dus stop met zoeken! Mijn leermeester Wolter Keers gaf mij deze tekst van ANGELUS SILEZIUS: **"Blijf staan! Waar loopt ge heen? De hemel is in Uzelf. Als ge God ergens anders zoekt dan loopt ge hem steeds mis. Met ikheid zoekt gij dan dit, dan dat: Ach, liet ge het God toch naar Zijn Wil doen!"**

Stoppen met zoeken en *het al-thuis-zijn* aanvaarden is **niet** hetzelfde als een passieve houding aannemen om de legio conflicten te ontvluchten die je als pop lijkt mee te maken. Je hoopt dan nog steeds een lekkerder, comfortabeler leven te krijgen als pop, op jouw (ego)voorwaarden. Zoals Odysseus die naar zijn vader vlucht in de hoop zijn huwelijksbed/dualiteit-problemen op te lossen zodat hij met Penelope gelukkig kan worden. Dit is je kop in het zand steken, dissociatie en zal je uiteindelijk niet de Vrede van God geven waarnaar je werkelijk verlangt.

Les 155 Ik doe een stap terug en laat Hem de weg wijzen. 2. De wereld is een illusie. Zij die er verkiezen te komen, zoeken een plaats waar ze illusies kunnen zijn en hun werkelijkheid vermijden. 10.3 Doe in vertrouwen een stap terug en laat de waarheid jou de weg wijzen. Jij weet niet waarheen je gaat. Maar iemand die weet vergezelt jou. Laat Hem jou samen met de anderen leiden

Blijf dus wél onderzoeken wat je gelooft, je projecties en identificaties onder ogen zien (vrijers doden) en leren de opening tussen twee gedachten in de aandacht te houden. Daar in dat ogenschijnlijke zwarte gat van ons NU-Zijn en *niet-weten* ligt de vredesschat. Conflicten en problemen zijn deel van het ego-script met de bedoeling je vast te houden in de illusie van afgescheidenheid en de leugen van een 'persoonlijke' wil en doenerschap. Verleden/toekomstgedachten zoals begeerte en de drang om als lichaam/pop iets te bereiken, valse hoop, verluieren de Stem van God want deze gedachtes geloven is *niet* zien zoals het **nu** is.

T17.III.8. 8. Het verleden wordt de rechtvaardiging om met het ego een aanhoudend onheilig bondgenootschap tegen het heden aan te gaan. 2Want het heden (zien is het herkennen van je zelf en) is vergeving. 3Daarom worden de relaties die het onheilige bondgenootschap dicteert niet als nu gezien of gevoeld.

Zie dat je **nu** al gewaar **bent** en dat dit gewaarzijn, simpel het besef van *er-zijn*, zelf geen enkele definitie, label of vorm nodig heeft. Dit betekent in de praktijk dat je bereid bent voorbij te zien aan het pop-denken, het uiteindelijk niet meer gelooft, en dat in al je handelingen en interacties met andere poppen toepast. Want Ware Vergeving slaat alle verdere stappen over en is de kortste weg naar het ervaren van de Vrede van God zonder er als pop iets voor te moeten doen of laten.

T6.II.11.1:6 Het ego kan het idee dat terugkeer noodzakelijk is accepteren, omdat het zo makkelijk dit idee moeilijk kan doen lijken. Toch vertelt de Heilige Geest jou dat zelfs terugkeer onnodig is, omdat wat nooit heeft plaatsgevonden (afscheiding) niet moeilijk kan zijn. Je kunt het idee van terugkeer echter zowel noodzakelijk als moeilijk maken. Toch is het beslist duidelijk dat wie volmaakt is niets nodig heeft, en dat je volmaaktheid niet kunt ervaren als een moeilijke verworvenheid, omdat dit is wat je bent (...) waarbij je al je waarnemingen op de ene lijn brengt die de Heilige Geest ziet. Deze lijn is de rechtstreekse communicatielijn met God, die jouw denkkeest met de Zijne laat samenvallen.

T16.VII. 6. Tegenover de krankzinnige voorstelling die het ego van verlossing heeft, plaatst de Heilige Geest kalm het heilig ogenblik. 2We hebben eerder al gezegd dat de Heilige Geest moet onderwijzen door middel van vergelijkingen, en tegenstellingen gebruikt om op de waarheid te wijzen. 3Het heilig ogenblik is het tegendeel van het starre geloof van het ego dat verlossing door middel van wraak om het verleden wordt bereikt. 4In het heilig ogenblik wordt begrepen dat het verleden voorbij is, en dat met zijn voorbijgaan de drang naar wraak ontworteld en verdwenen is. 5De stilheid en vrede van het nu omhullen jou in volmaakte zachtmoedigheid. 6Alles is verdwenen behalve de waarheid.

2. Het is voor de ongetrainde denkkeest moeilijk te geloven dat wat hij zich als beeld lijkt te vormen, er niet is. 2Dit idee kan bepaald verontrustend zijn en op hevige weerstand stuiten, in velerlei vorm. 3Maar dat belet de toepassing ervan niet. 4Meer wordt er voor deze en alle andere oefeningen ook niet gevraagd. 5Elke kleine stap zal een beetje van de duisternis opruimen, en tenslotte zal begrip ieder hoekje van de denkkeest komen verlichten, die gezuiverd is van de rommel die hem verduistert.

Dit puinruimen van de 'denk- en geloof-in-verleden-rommel' is verwarrend voor onze vertrouwde manier van denken waarin we dit soort gedachten als vanzelfsprekend nemen. We zien onszelf en de wereld als waar en opzichzelfstaand en hebben dit nog niet als *onware gedachten* ontmaskerd: "we komen uit een moeder door het zaad van een vader, we wonen in een lichaam, we hebben privé-gedachten en zijn persoonlijk verantwoordelijk waardoor we schuld op kunnen lopen en gestraft zullen worden." -

Gedichteerd door het egoscript in onze denkkeest nemen wij dit soort gedachten automatisch als waar aan. Geen moment hebben we gekeken naar de mogelijkheid van het feit misschien *niet* belichaamd *noch* geboren te zijn. We zijn ervan overtuigd dat ons persoonlijke denken ervaringen uit het verleden naar een betere toekomst kan sturen, terwijl het geloof daarin nu net de 'muur' is die ons weerhoudt de *smaak te proeven* van het simpele geluk, stilte en vrede, van ons onzichtbare eeuwige heden.

les 52.4. (9) Ik zie niets zoals het nu is.

Als ik (met ogen van het lichaam) niets zie zoals het nu is (het pure **zijn** zonder gelabelde-verbeelde-verleden-fantasia gedachten erover heen te plakken) kan inderdaad gezegd worden dat ik (kijkend met lichaamsogen) niets zie. Ik kan (als zoon van God) alleen zien wat (er) nu (Werkelijk als liefde te delen)is. **De keuze is niet het verleden of het heden zien, de keuze is slechts: zien (als zoon van God) of niet zien (zien vanuit lichaamsogen).** Wat ik verkoos te zien (gelabelde-verbeelde-fantasia-gedachten), heeft me mijn visie gekost. Nu wil ik (als zoon van God in mijn denkkeest) opnieuw kiezen, opdat ik (mijn werkelijke gedachten weer)kan zien.

3. Deze oefeningen, waarvoor drie of vier oefenperioden voldoende zijn, houden in dat je om je heen kijkt en het idee van vandaag toepast op alles wat je ziet, waarbij je de noodzaak dat het willekeurig moet worden toegepast, en de onmisbare regel dat niets wordt uitgesloten, in gedachten houdt. 2Bijvoorbeeld: 3Ik zie deze schrijfmachine niet zoals die nu is. 4Ik zie deze telefoon niet zoals die nu is. 5Ik zie deze arm niet zoals die nu is. Alle waarnemingen, zoals mijn 'computer, de telefoon, mijn handen' zijn verbeelde gedachten en bewegen zich als in een film langs ons *onveranderlijke kennen-zijn* dat er zélf niet door geraakt of beïnvloed wordt. We worstelen met een leugen, een onware gedachte die geen enkele eigen kracht, licht noch substantie heeft. Ons gewaarzijn zelf is stil en woordloos getuige van een mal fantasie idee dat doet alsof er dingen bestaan die ons iets kunnen brengen.

De bereidheid om je ego-denken te onderzoeken leert je dat alles wat we menen te zien, alle waarnemingen van dingen en personen, gebaseerd zijn op *verleden-gedachtes*. Aangeleerde labels die we op alles plakken zodat je dus niets ziet zoals het nu is. Maar al die waarnemingen betekenen op zichzelf niets en hebben geen invloed op ons *Nu-Gewaar-Zijn* ofwel *Kennendheid-Zijn*. Van daaruit zie je dat gedachten onmogelijk kunnen verwijzen naar een werkelijk verleden- of toekomst omdat dit slechts *gedachten* zijn die je **NU** hebt. Dit *NU-Zijn* heeft nooit dingen nodig noch ooit een probleem gekend. Om een probleem te kunnen zien moet je eerst een *ik-ben-een-lichaam-verhaal* geloven.

T13.IV.4.5 *Want het ego beschouwt het heden slechts als een kortstondige overgang naar de toekomst, waarin dit het verleden naar de toekomst brengt door het heden vanuit het perspectief van het verleden te interpreteren.*

T13.IV.5.1:4 *'Nu' heeft voor het ego geen betekenis. 2Het heden doet hem alleen maar denken aan wonden uit het verleden, en het reageert op het heden als **was** dit het verleden. 3Het ego kan geen bevrijding van het verleden tolereren, en hoewel het verleden voorbij is, probeert het het beeld ervan te behouden door te reageren alsof het nu aanwezig is. 4Het **dicteert** jouw reacties op hen die je in het heden ontmoet vanuit een referentiepunt in het verleden, waarbij het hun huidige werkelijkheid aan het oog onttrekt.*

Door je aandacht in elke situatie en interactie gericht te houden op jezelf als *kennendheid-zijn*, met andere woorden: door te *suizen*, leer je door waarnemingen/onware gedachten heen te kijken om elk moment die sfeer en onveranderlijkheid van ons *er-zijn*, ofwel de Stem van God, te ervaren. Onvrede is het teken dat je een onware gedachte gelooft en fungeert tegelijkertijd als hulpsignaal voor de noodzaak tot een *wonder*. Zo is het opmerken van onvrede de genade die je aandacht weer terugbrengt bij jouw *stilte-Zijn*.

T2.V.7.8 *Onbehagen wordt alleen gewekt om de noodzaak tot correctie bewust te maken.*

4. Begin met de dingen die het dichtst bij je zijn, en breid dan je blikveld uit:

2Ik zie die kapstok niet zoals die nu is. 3Ik zie die deur niet zoals die nu is. 4Ik zie dat gezicht niet zoals dat nu is.

Ware Vergeving betekent niet anders dan zien dat je in het hier-en-nu niet *iets* hoeft te weten of waar te nemen om (er) te zijn. In feite is het leren om je fantasie/onware gedachten van kapstok tot gezichten en meer te volgen vanuit het *blanco* ongedefinieerde waarnemen. Je houdt je vast aan die stille sfeer van de Stem van God en volgt moeiteloos als het ware *van boven het slagveld* de droomwereld.

Dat woord en tijdloos schouwen naar de verleden-leugen-labels brengt onmiddellijk vrede en rust. In de onzichtbare ruimte tussen twee gedachten ligt gedissocieerd het Heilig Ogenblik, ons *eigenste eigen 'er zijn'* zonder label. Dan zie je de kapstok, de deur, een gezicht niet meer als van elkaar losstaande dingen. Ontdaan van onware-verleden-labels transformeren alle vormen zich tot één woordloos totaalbeeld vol met geluiden, bewegingen en gevoelens die van zichzelf niets betekenen en dus niet bedreigend zijn. *Ware waarneming* is zo eenvoudig een feit. Er is geen sprake meer van angst en schuldgevoelens want deze lossen zich vanzelf op met: *Wat ik denk te zien is slechts een interpretatie/aanname. Het is dus niet waar, nooit echt gebeurd.*

Maar het egodictaat zal steeds proberen je aandacht te stelen door nieuwe problemen op te werpen. Bij elke moeilijkheid die zich voor lijkt te doen is de echte vraag die je jezelf dan moet stellen: *wát is het probleem, wát wil ik echt?*

T2.II.3.4:5 *Iedereen verdedigt zijn schat, en doet dat instinctief. De echte vragen zijn: wat koester je als schat, en in welke mate doe je dat?*

5. Nogmaals wordt benadrukt dat, terwijl alles insluiten niet moet worden nagestreefd, uitdrukkelijk iets uitsluiten dient te worden vermeden. 2Zorg ervoor dat je eerlijk bent met jezelf in het maken van dit onderscheid. 3Je kunt in de verleiding komen het te verdoezelen.

Onderschat niet de kracht en vasthoudendheid van ons ego-denken. Het dicteert ons dat we de wereld kennen via zintuigen die weer verbonden zijn met onze hersenen. Als *pop* zijn we geprogrammeerd om alleen de poppenwereld te zien. Maar nu leren we open te staan voor het feit dat we helemaal niks werkelijks kunnen zien met de ogen van het lichaam en dat er helemaal geen poppen bestaan. Alleen de Ene Zoon van God is werkelijk. Als beeld kan je gebruiken dat elke *pop* via een 'liefdesdraadje' met elke andere *pop* verbonden is. Deze 'liefdesdraadjes' zijn de ware gedachten die allemaal bij elkaar komen in die *Ene Poppenspeler* die als Zoon van God verbonden is met het ene allesomvattende Zijn van God.

Ons Ware Kennen-Zijn is geen activiteit, heeft geen vorm en is nog helemaal thuis in God want ideeën kunnen hun bron niet verlaten. Op abstracte onzichtbare tegenwoordigheid valt geen label te plakken.

De bron van wat hier als een wereld vol dingen lijkt te bestaan zijn wijzelf, de dromende Zoon als de poppenspeler. Die zit dat hele droomverhaal in zijn denkgeest aan elkaar te breien waardoor het nu-kennen-zijn voor ons verstopt zit in een *poppenkast*. Deze poppenspeler speelt het hele pijn- schuld en angst-drama via poppen/lichamen uit. Inbegrepen in dit script is het idee, dat die aan touwtjes hangende poppen dit zelf zitten te verzinnen. Als *pop jan* zou ik een eigen keuze hebben om trouw te zijn aan die ene speciale *pop Katrijn* waarmee ik in een verleden kinderen heb gemaakt en dat ik daarom van alle andere Katrijntjes af moet blijven en mij zondig voel als ik het toch doe of denk te willen. Het is dus niet *pop jan* die met zijn zelf *gemaakte privé gedachten* tot ware vergeving komt maar de Ene Zoon van God die hulp aan de HG vraagt en krijgt, **jij** dus. Het is heel goed mogelijk ons stille *kennen-zijn* weer in de aandacht te leren houden om het voorgeprogrammeerde '*dat denk ik toch*' *poppens*-verhaal van het ego te doorzien als iets wat daarin slechts langs komt maar ons *kennen* niet beïnvloedt of verandert.

Vecht niet tegen de weerstand van het ego. Door het rechtstreeks te bevechten maak je het voor jezelf alleen maar echt en sterker.

T2.VII.4.3:4 *In feite houdt dit de macht van de angst juist overeind (...). De ware oplossing berust geheel en al op meesterschap door liefde.*

Wees alert op de slinke manieren waarop deze weerstand zich uit. Het ego houdt ons voor dat er wel degelijk verschillen zijn want 'ik ben écht: beter, zieliger, intelligenter, knapper, zieker, armer' dan.... Het doet het heel reëel voorkomen allemaal en promoot zo speciaalheid door slachtoffer-en daderschap. **T24.I.7.6** *Jij wilt je tegen deze cursus verzetten, omdat die jou leert dat jij en je broeder gelijk zijn.*

Dus, ook al kunnen wij deze simpele oplossing meestal niet direct accepteren, leer slechts de verhalen al schouwend/suizend, met hulp van de HG, niet te geloven. Dat is *vergeving*.

T16.VII.3. 7In de speciale relatie laat je je eigen vernietiging toe. Dat dit krankzinnig is, is overduidelijk. Wat echter minder duidelijk is, is dat het heden nutteloos voor je is, zolang jij als bondgenoot van het ego diens doel nastreeft.

Geloof in het poppenspel geeft geheid schuld en angst. Wees eerlijk en aanvaard dat jij dit jezelf als Zoon aandoet en vraag hulp aan de HG om correctie te aanvaarden en zo je waarneming te genezen. Staak alle pogingen om als *pop jan* te proberen, net als de Baron von Munchhausen, jezelf aan de haren uit dat zelf bedachte moeras te trekken want dan maak je de droom juist echt voor jou.

T16.VII. 6. Tegenover de krankzinnige voorstelling die het ego van verlossing heeft, plaatst de Heilige Geest kalm het heilig ogenblik. 2We hebben eerder al gezegd dat de Heilige Geest moet onderwijzen door middel van vergelijkingen, en tegenstellingen gebruikt om op de waarheid te wijzen. 3Het heilig ogenblik is het tegendeel van het starre geloof van het ego dat verlossing door middel van wraak om het verleden wordt bereikt. 4In het heilig ogenblik wordt begrepen dat het verleden voorbij is, en dat met zijn voorbijgaan de drang naar wraak ontworteld en verdwenen is. 5De stilheid en vrede van het nu omhullen jou in volmaakte zachtmoedigheid. 6Alles is verdwenen behalve de waarheid. "Ik ben al thuis maar droom alleen heftig van niet"

Sta open om te mogen en durven zien dat er geen denkertje in je hersens zit die gedachten produceert.

H.8.1.6Wat de ogen van het lichaam zien, is alleen conflict. 7Verwacht daar geen vrede of inzicht van.

Beelden, gedachten komen op en gaan weer weg in onze DG zonder dat er iemand of iets in ons dat persoonlijk bedenkt. Alle waarnemingen, inclusief *hersens*, zijn gedachten-dictaatjes van de poppenspeler die pijn en dood fantasieën op zijn poppen uitspeelt. Correctie op het niveau van de poppen kan dus nooit werken maar zal ons juist altijd met valse hoop fantasieën vastzetten in ons afgescheidenheids-denken. Terwijl de lieflijkheid van onze *nu-zijn-stem* verstopt in onze 'achtergrond' ligt te wachten waar zowel de poppenspeler, pop jan als al die andere poppen in het poppenspel onschuldig blijken te zijn.

-